

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 156

Anden Session.

57de Møde.

Torsdagen den 9de Januar.

(Fortsat).

Krigsministeren: Til de, som det forekommer mig, meget fuldstændige Oplysninger, som den ærede Ordfører har givet om denne Sag, skal jeg blot tilføie, at Krigsministeriet ikke seer sig istand til at oplyse, at der i Aarene 1814—20 er udbetalt til Udrederne den Godtgjørelse, som ifølge Frd. af 1774 §§ 23 og 30 skulde tilkomme dem, naar en ny Series begyndte; men jeg mener, at det fremgaaer af Pl. 6 Decbr. 1806, at Udrederne af Nationalheste have faaet deres Heste godtgjorte, ifald de i Krigens Løb kom til Skade, idet de ifølge § 1 fik Hesten godtgjort efter en Taxation, som ikke maatte overstige 66 Rbd.; var Hesten ikke kommen til Skade under Krigen, fik de den tilbage ved Krigen's Ophør; altsaa eksisterede jo ved Krigen's Ophør det samme Contractforhold, som før Krigen. De have ifølge Placatens § 3 under Krigen vedblevet at oppebære de aarlige Remonteringspenge; der staaer nemlig: „Udrederne erholde 5 Rbd. aarlig i Remonteringspenge; hvorimod Underholdningspenge bortfalde i den Tid, Hesten er inde til Tjeneste.“ Det synes saaledes ikke, at Udrederne have noget Krav eller Paaastand paa atter at faae de i § 28 af Frd. af 1774 omtalte 18 Rbd. aarlig. Derfor Frd. af 14 Septbr. 1774 var bleven fulgt, havde Udrederne maattet afgive Hestene uden noget Vedderlag, men mod at beholde de 3 Rbd.; jeg mener, at i saa Fald vilde de være blevne langt haardere behandlede end efter dette Lovudkast's § 2; thi de Heste, de faae tilbage, ville dog i Værdi langt overstige de 36 Rbd., som de skulle tilbagebetale. Efter den ærede Forslagsstillers Mening, skulde de altsaa beholde ikke alene

Hestene, men ogsaa de 36 Rbd., ja endog faae udbetalt Remonteringspenge for 2 Aar. Dette, mener jeg, er en altfor stor Faveur paa Statskassens Bekostning, som jeg ikke anseer tilstrækkelig begrundet. Hvad disse 36 Rbd. angaaer, kunde der maasse ogsaa være Spørgsmaal, om de skulde tilkomme netop den sidste Udreder, om der ikke ogsaa af de tidligere Udredere kunde være Noget, der kunde have Fordring paa en Andeel deri.

Steffensen: Det er kun et Par Ord, jeg skal tillade mig, med Hensyn til den ærede Ordførers Uttring, at det ikke vilde være til Skade, om ogsaa de tog Pengene istedetfor Hesten, da den altid var 46 Rbd. værd. Erfaringen har dog vist, at den meget ofte ikke er saa meget værd. Vi have seet Heste blive indkaldte, som vare 16 Aar gamle, og, naar de have tjent en 2 a 3 Aar i Krigen, maa det bevixles, at de ere 46 Rbd. værd, naar de skulle sælges, og ved det Valg, som er tilladt i denne Paragraph, ville de, som have stillet Heste i en høi Alder, renoncere paa dem, hvorimod kun de, hvis Heste kunne vurderes til en høiere Pris, ville fordrø deres Heste igjen, og derved vil Statskassen lide Tab. Jeg mener derfor, at skulle Udrederne have deres Heste tilbage, saa skulle de have dem alle.

Indenrigsministeren: Jeg troer vist, at den ærede 4de Landstingsmand for 10de Kreds (Holst) har stillet Fordringer til Udredernes Bedste, som overstige meget, hvad der kan være begrundet i Billighed, og jeg troer ogsaa, at han, ved at stille dem, er gaaet ud fra en mindre rigtig Forudsætning, da det forekommer mig, som om han udtrykte sig saaledes, at Udrederen efter Udcastet, foruden at miste sin Hest, tillige skulde tilbagebetale Pengene, hvilket ikke forholder sig saaledes; thi, naar han vil renoncere paa at faae Hesten